

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szigeti Szabolcs ügyvéd (Dr. Szigeti Szabolcs Ügyvédi Iroda) által képviselt I.rendű felperes neve(I.rendű felperes címe) I. rendű, a dr. Murányi János pártfogó ügyvéd (Kecskeméti 13. számú Ügyvédi Iroda) által képviselt II.rendű felperes neve(II. rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek, dr. Abermann Szilvia ügyvéd (Abermann Ügyvédi Iroda) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen öröklési szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2014. május 8. napján meghozott 21.P.23.745/2012/41. számú ítélete ellen az I. rendű felperes részéről 44., a II. rendű felperes részéről 43. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy személyenként fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül 63.500 (Hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

A II. rendű felperes pártfogó ügyvédi díjának viselésére az állam köteles.

Az 1.926.560 (Egymillió-kilencszázhuszonhatezer-ötszázhatvan) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

I. és II. rendű felperesek néhai **B.J.-né**, született **B.I.** (továbbiakban: örökhagyó) örökhagyó leányai.

2008. év november hó 18. napján az örökhagyó és I. rendű felperes között öröklési szerződés jött létre, melyben az örökhagyó kijelentette, hogy tulajdonát képezi a **gy.-i R.** út 68. szám alatti lakóház és udvar megjelölésű ingatlan 1/1 tulajdoni aránya, illetve az abban fellelhető összes ingóság.

A szerződés tárgyává tették a Pest Megyei Bíróság előtt folyamatban lévő 21.P.22.209/2006. ügyszám alatti perrel érintett **gy.-i** ingatlant, az OTP Banknál nyilvántartott gépkocsi nyereménybetétkönyvet, valamint a **forgalmi rendszámú** Zsiguli típusú személygépkocsit is. Az örökhagyó a szerződés 1., 2., 3. pontjaiban részletezett ingatlan és ingóvagyon, valamint a szerződésben fel nem sorolt bárhol fellelhető egyéb vagyontárgyai örökösévé az I. rendű felperest tette. Megállapodtak ugyanakkor abban is, hogy az I. rendű felperes, mint örökös az élete végéig gondoskodik az örökhagyóról. Az ellátást minimum napi háromszori étkezésben határozták meg, melyből egy jelentett meleg étkezést, de ezt az örökhagyó háztartásában vállalta az I. rendű felperes elvégezni. Ugyanakkor vállalta, hogy saját költségén bevásárol, az ingatlant a saját költségén hetente egyszer kitakarítja, kéthavonta pedig nagytakarítást tart, az örökhagyó részére mos, vasal.

A szerződésben az örökös kötelezettséget vállalt a kert gondozására és emellett havi 10.000 forint nyugdíj-kiegészítés megfizetésére. Ekként a havi tartás teljes összegét havonta 60.000 forintra tették a felek. A szerződés 21.

pontjában az örökgyó feltétlen beleegyezését adta ahhoz és tudomásul vette, hogy az okirat alapján az 1. és 2. pontban körülírt ingatlanra az ingatlan-nyilvántartási hatóságok elidegenítési és terhelési tilalmat jegyezzenek be I. rendű felperes javára.

2011. év február hó 1. napján kelt, dr. **F.T.Cs.** ügyvéd által ellenjegyzett okiratban örökgyó és I. rendű felperes az öröklési szerződést felbontották. Kijelentették, hogy a szerződéses kötelezettségét az I. rendű felperes nem teljesítette, ezért az eredeti állapotot kívánják helyreállítani. Rendelkeztek a **D.** Közzeti Földhivatalnál 34574/2009. számon bejegyzett elidegenítési és terhelési tilalom törléséről. I rendű felperes kijelentette, hogy az ingatlanon beruházásokat nem végzett, így a jogviszony megszüntetése vonatkozásában igénye semmilyen jogcímen nem keletkezett.

2011. év február hó 3. napján az örökgyó újabb öröklési szerződést írt alá, immáron alperes nevelperessel. A szerződés preambulumban kijelentették, hogy a szerződés megkötésére évek óta tartó kapcsolatuk és az örökös segítő gondoskodása miatt került sor. Utaltak arra is, hogy az örökgyó és leánya között ugyanezen tartalommal szerződéses kapcsolat állt fenn, melyet az I. rendű felperes nem teljesített a legminimálisabb mértékben sem, még az alapvető emberi kapcsolattartást sem volt hajlandó fenntartani. Mindemelllett az örökgyót az alperes gondozta, segítette, pénzben jelentős támogatásban részesítette, élelmezésének nagy részét fedezte. Az örökgyó ezért írásban felbontotta a lányával kötött szerződést. A szerződésben az örökgyó felsorolta a tulajdonában lévő ingó és ingatlan vagyont, mely a **gy.-i** alatti ingatlanból, a **Gy.** Takarékszövetkezetnél elhelyezett betétkönyvből, az OTP Banknál számon tartott gépkocsi nyeresémbetétkönyvekből és a **forgalmi rendszámú** Zsiguli típusú személygépkocsiból állt.

A szerződés 4. pontjában az örökgyó kijelentette, hogy a fenti ingatlan és ingó vagyonának örökösevé alperest nevezi a szerződés további pontjaiban felsorolt kötelezettségvállalása fejében és a korábbiakban nyújtott szolgáltatásaira tekintettel. E körben a tartás teljes összegét 70.000 forintban határozták meg, melynek keretén belül az alperes vállalta az örökgyó javára a napi háromszori étkezés juttatását, bevásárlást, saját tisztítószerekkel való takarítást, kéthavonta nagytakarítást, mosást, vasalást, az örökgyó igényei szerint, fizikai akadályoztatása esetén pedig orvosokhoz, barátokhoz, munkahelyre való szállítását. Megbetegedése esetére vállalta az ápolást, gondozást, otthonában való személyes gondoskodást is. Rögzítették azt is, hogy az örökgyó élete végéig térítésmentesen saját ingatlanában jogosult a fenti szolgáltatásokat igénybe venni. Mindemelllett az örökgyó hozzájárult ahhoz, hogy a tulajdonában lévő ingatlanra a **D.** Közzeti Földhivatal elidegenítési és terhelési tilalmat jegyezzen be.

Az öröklési szerződést dr. **F.T.Cs.** ügyvéd ellenjegyezte, annak valamennyi oldalát a szerződő felek aláírták és az okirat valamennyi oldalán két tanú neve és aláírása látható. A szerződést tanúként alperes felesége, **K.A.** és dr. **K.G.** írták alá.

2011. év február hó 22. napján alperes észlelte az ingatlanban mozdulatlanul földön fekvő örökgyót. Az orvosi ügyeletet a helyszínre hívott rendőr értesítette, akik kiérkezésükkor immáron a teljes testi hullamerevséget, beivódásos hullafoltokat dokumentáltak, idegenkezűsége utaló jelek nélkül. A biológiai halál biztos jele miatt a Fővárosi **J.** Kórház Pathológiájára szállították a néhait. Az elvégzett boncolás alapján kiállított halottvizsgálati bizonyítvány a halál közvetlen okaként heveny szívizom elhalást, alapbetegségként idült szívbetegséget és általános érrelmeszesedést, kísérbetegségként kétoldali tüdőgyulladást állapított meg.

A Gy. Anyakönyvi Hivatal **ügyszámon** kiállított halotti anyakönyvi kivonata szerint örökhagyó 2011. év február hó 22. napján hunyt el.

Dr. **B.Zs.Á.** közjegyző **ügyszámú**, 2012. év április 27. napján kelt és 2012. június hó 20. napján jogerőre emelkedett ideiglenes hagyatékátadó végzésben az 1-24. sorszám alatt felsorolt hagyatéki vagyont ideiglenes hatállyal alperesnek adta át tartás és végintézkedés jogcímén. Az örökhagyó eltemettetéséről alperes gondoskodott, ennek költségeként az **E.** Kegyeleti Szolgáltató Kft.-nek 331.875 forintot fizetett.

I. rendű felperes keresetében a Ptk. 632. §-ra hivatkozással annak megállapítását kérte, hogy a 2011. év február hó 3. napján megkötött öröklési szerződés érvénytelen. Érvelése szerint az öröklési szerződésre a végintézkedés szabályait kell alkalmazni, ezért mivel az alperes házastársa tanúként írta alá az öröklési szerződést, ebből következően a Ptk. 632. §-a értelmében érvénytelen a hozzátartozója javára szóló juttatás.

II. rendű felperes az öröklési szerződés érvénytelenségét kettős okból, a Ptk. 649. § (1) bekezdés c) pontja és 632. § (1) bekezdés alapján kérte. Az alperesi hozzátartozó tanúként való közreműködésén túl hivatkozott arra, hogy alperes az örökhagyót tisztességtelen befolyással bírta rá a szerződés aláírására.

Hivatkozott arra is, hogy az alperes nem teljesítette a szerződésben vállalt kötelezettségét, ezért kérte annak megszüntetését.

A felperesek kérték a hagyatékot a törvényes öröklés rendje szerint átadni, ennek érdekében az eljáró közjegyzőt megkeresni.

Alperes a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben való marasztalását kérte. Nem vitatta, hogy az öröklési szerződést tanúként házastársa, **K.A.** írta alá. Utalt a Kúria eseti döntéseire, mely szerint az öröklési szerződés nem válik érvénytelenné a hozzátartozó tanúkénti aláírásával összefüggésben. Előadta, hogy tisztességtelen befolyással nem élt, a szerződés kötésének ötlete az örökhagyótól származott. A szerződést teljesítette.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította, kötelezte az I. rendű felperest, hogy 30 napon belül fizessen meg az alperesnek bruttó 127.000 forint, a II. rendű felperes úgyszintén 127.000 forint perköltséget.

A felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt 722.472 forint kereseti illetékről akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet indokolásában a Ptk. 655. § (1) bekezdésére és 656. §-ára hivatkozva rámutatott arra, hogy az írásbeli magánvégrendeletre vonatkozó szabályok az öröklési szerződésre, mint polgári jogi kétoldalú megállapodásra is vonatkoznak, azonban a szerződéses örökös, mint juttatásban részesülő személy a szerződés megkötésénél nemcsak jogosult, de köteles is a szerződés tartalmának meghatározásában részt venni, ennél többet az ő érdekkörében közreműködő hozzátartozó sem valósíthat meg.

Ezért az BH1998. 176., BH1990. 59., BH1990. 44., BH2002. 269. eseti döntésekre utalva kifejtette, hogy az alperesi hozzátartozó közreműködése a juttatást nem teszi érvénytelenné.

A II. rendű felperes Ptk. 649. § (1) bekezdés b) és c) pontjára alapított keresetét azért utasította el, mert a szerződés nem teljesítésére, vagy nem megfelelő teljesítésére, az eltartók szerződésszegő magatartására csak a szolgáltatások jogosultja hivatkozhat. Ha életében pedig a szerződés megszüntetése iránti pert nem indította meg, halála után jogutódja per megindítására már nem jogosult.

A II. rendű felperes ugyan hivatkozott a tisztességtelen befolyás gyakorlására is, azonban e körben bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

Az ítélet ellen I. és II. rendű felperesek terjesztettek elő fellebbezést.

I. rendű felperes fellebbezésében azt kérte, hogy a bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a keresetnek adjon helyt. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára kötelezését kérte.

A Ptk. 656. §, 632. § (1) bekezdése és 685. §-ának felhívása nyomán fenntartotta azon érvelését, hogy az öröklési szerződés egyik tanúja az alperes élettársa volt, mely a szerződés érvénytelenségét eredményezi. BH2002. 269. jogeset ugyanis úgy fogalmaz, hogy az örökös, mint juttatásban részesülő személy a szerződés megkötésénél nemcsak jogosult, de köteles is a szerződés tartalmának meghatározásában részt venni. Ennél többet az ő érdekkörében közreműködő személy sem valósíthat meg. Álláspontja szerint a fentiekből jól levezethető, hogy a következetes bírói gyakorlat nem tiltja az örökös hozzátartozójának aktív részvételét a szerződés tartalmának kialakításában, hiszen az örökös nem csupán a jogosultjává, hanem kötelezettjévé is válik a szerződésnek. Ebből eredő kötelezettsége pedig nyilvánvalóan terheli a vele együtt élő személyt is. A Kúria azonban nem tesz utalást arra, hogy ez a közreműködő szerep kiterjed az okirati tanúkra is, sőt azt mondja, hogy ennél többet a hozzátartozó sem valósíthat meg. Mivel perbeli esetben az alperes hozzátartozója nem a szerződés tartalmának kialakításában vett részt, hanem tanúként írta alá az öröklési szerződést. Az allográf típusú írásbeli magánvégrendeletben a tanúk szerepe pedig kiemelkedően fontos, ha az okirati tanúk valamelyike az örökös hozzátartozója, ez a hitelesítési funkció aggályossá válik. Ez az aggály pedig nemcsak az írásbeli magánvégrendelet, hanem a jogalkotó által alakilag azzal egy csoportba sorolt öröklési szerződés esetén is fennáll. Megítélése szerint, az elsőfokú bíróság az alaki érvénytelenség körében felperes által hivatkozottak elvetését nem kellően indokolta meg.

II. rendű felperes az első fokon meghozott ítélet megváltoztatását, keresetének való helyt adást kérte. Indokolásában utalt arra, hogy II. rendű felperes keresete arra irányult, hogy az alperesi szerződésszegés tényét a bíróság állapítsa meg. E körben kérte annak értékelését, hogy az orvosi jelentések szerint az örökhagyó megtalálásakor már, több mint 72 órája halott volt. Ebből levonható az az egyszerű logikai következtetés, hogy az elmúlt 72 órában senki nem látogatta meg az örökhagyót. Ezzel az alperes felróható, brutális mulasztásával vélhetőleg az örökhagyó halálát is okozhatta. Nem értett egyet azzal, hogy a szerződés nemteljesítése okán annak megszüntetését csak a szerződő felek kérhetik, hiszen az örökhagyó életét vesztette a nemteljesítés körülményeinek következtében. Ilyen körülmények között az alperes nem juthat hozzá olyan vagyoni értékhez, amelyet lényegében 16 - 17 napi tartás „vélelmezett” teljesítés esetén megszerezhetett.

Az elsőfokú bíróság tanúbizonyítás értékelését összességében hiányosnak tartotta, nem értett egyet az ítélet azon okfejtésével, mely az alperes örökhagyót tisztességtelenül befolyásoló magatartására vonatkozott. Álláspontja szerint II. rendű felperes illet nem állított, mindösszesen azt közölte, hogy súlyos következmény lett az örökhagyó halála, ami a szerződés nem teljesítésének egyenes következménye. A peranyagból megállapítható, hogy a szerződés megkötését az alperes rendkívüli energiával szorgalmazta, ugyanakkor a szerződés megkötését követően szerződéses kötelezettségének immáron nem tett eleget. Ugyanakkor a hatóságokkal azt közölte, hogy ő az örökhagyó unokája, ezen hamis jogosultsága révén járt el. Ezzel kirekesztette az I. rendű felperest, hogy a körülményeket megismerje. Utalt arra, hogy az örökhagyóval való kapcsolattartásában személyes családi körülményei akadályozták.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, érdemben annak helyes indokaira tekintettel. Az I. rendű felperes jogi érvelésével egyet nem értve kifejtette, hogy a végrendelezés szempontjából közreműködői körbe tartozik a tanú is, mely egyrészt következik a Ptk. 649. § (1) bekezdés c) pontjának megszövegezéséből, másrészt a 2002. évi 269. számú eseti döntés értelmezéséből. Álláspontja szerint a hozzátartozó eljárása a

tárgyi ügyben a Ptk. normaszövege által biztosított lehetőségként valósulhatott meg, míg I. rendű felperes álláspontját sem a normaszöveg, sem a törvény magyarázata, sem az e körben meghozott eseti döntések nem támasztják alá. II. rendű felperes fellebbezésével összefüggésben hivatkozott a tényelőadások valótlanságára, vitatta a szerződésszegés megvalósulását.

I. és II. rendű felperések fellebbezése az alábbiak szerint alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a Fővárosi Ítéltábla az arra alapított, helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával meghozott ítéleti döntésével is egyetértett, kifejezetten az I. és a II. rendű felperések fellebbezésére tekintettel az alábbiakat emeli ki.

A Ptk. 655. § (1) bekezdés szerint öröklési szerződéssel az örökhagyó arra kötelezi magát, hogy a vele szerződő felet tartás vagy életjáradék fejében örökösvé teszi. A Ptk. 656. §-a értelmében az öröklési szerződés érvényességére - a jogszabályban írt kivételekkel - a végrendeletre vonatkozó rendelkezéseket a 658. § (1) bekezdése alapján, módosítására és a megszüntetésére pedig a tartási és életjáradéki szerződésre vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni.

A Ptk. 632. § (1) bekezdés szerint az írásbeli magánvégrendelet tanúja vagy más hozzátartozó személy, illetőleg ezek hozzátartozója javára szóló juttatás érvénytelen, kivéve, ha a végrendeletnek ezt a részét az örökhagyó saját kezűleg írta és aláírta.

A Ptk. 655. § (1) és a Ptk. 632. § (1) bekezdése között fennálló ellentétet a bírói gyakorlat számos - többek között a BH1998. 176., BH1990. 59., a BH1999. 477. és a BH2002. 269. - eseti döntésében kifejtett érvelésével oldotta fel akként, hogy a Ptk. 632. § az öröklési szerződésre nem alkalmazható. Ennek jogi indoka az eseti döntésekben nyomon követhető érvelés szerint az, hogy a Ptk. 632. § az írásbeli magánvégrendelet esetén az örökhagyói akarat szabad, tisztességtelen befolyásolás szintjét el nem érő ráhatástól mentes kinyilvánítását kívánja biztosítani, mégpedig elsősorban a juttatásban részesülő személlyel, másodsorban pedig annak hozzátartozójával továbbá egyéb közreműködőkkel szemben. Éppen ezért téves az az I. rendű felperesi érvelés, amely szerint az okirati tanú vonatkozásában a Ptk. 632. §-ban foglalt tiltó rendelkezés mégis érvényesül, hiszen ezen rendelkezés a végintézkedés tartalmi meghatározását garantáló elvként érvényesül, ami az öröklési szerződésnél kizárt. Ezért, s nem az I. rendű felperes által felhozott érvek szerint fogalmaznak az eseti döntések akként, hogy miután az öröklési szerződés tartalmának meghatározásánál az örökös eleve közreműködik, ennél többet az egyéb közreműködők, de az okiratot tanúként aláíró hozzátartozó sem valósíthat meg. Erre tekintettel a szerződéses örökös hozzátartozójának közreműködése - így a szerződés tanúkénti aláírása - a juttatást nem teszi érvénytelenné.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes keresetét helyes jogi okfejtés alapján utasította el.

II. rendű felperes fellebbezése kapcsán az ítéltábla az alábbiakra mutat rá:

Az öröklési szerződés megszüntetése iránti jog az örökhagyó halála esetén nem száll át, mert az örökhagyó halálával az öröklési szerződés megszűnik (Ptk. 658. § (1) bekezdés, Ptk. 586. § (4) bekezdés). Ha az örökhagyó életében a szerződés megszüntetése iránt nem indított pert, halála után jogutódja per indítására nem jogosult. A szerződés teljesítése vagy nemteljesítése e körben csupán akkor bír jelentőséggel, ha valamely érvénytelenségi okot támasztja alá. Az e körben kialakult egységes bírói gyakorlatra utalva ezért az elsőfokú bíróság

helytállóan utasította el a II. rendű felperes szerződés megszüntetésére vonatkozó keresetét.

Alaptalanul hivatkozott a II. rendű felperes arra is, hogy a szerződés érvénytelenségét a Ptk. 649. § (1) bekezdés c) pontja alapján nem kérte.

I. rendű felperes a **D.** Járásbíróságra 2012. év június hó 29. napján érkezett beadványa második oldal első mondatában előadta, hogy a szerződés aláírására alperes tisztességtelen befolyásolásával került sor. Ezt követően a **ügyszámú** tárgyalási jegyzőkönyv második oldalán felperesi képviselők akként nyilatkoztak, hogy egyrészt a szerződés felbontását kérik szerződésszegésre hivatkozva, másrészt a Ptk. 649. § (1) bekezdés c) pontja, továbbá a 656. § és 632. § (1) bekezdés miatt kérték az öröklési szerződés érvénytelenségének megállapítását. A 34. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben I. rendű felperesi jogi képviselő immáron akként nyilatkozott, hogy keresetét kizárólag a Ptk. 656. § és 632. § (1) bekezdése alapján tartja fenn, azonban II. rendű felperes a keresetét változatlanul fenntartotta. Ennek megfelelően hozta meg a Budapest Környéki Törvényszék a 39. sorszámú végzéssel kijavított 37. sorszámú végzését is, majd hozott érdemben helyes ítéleti döntést ezen érvénytelenségi ok vonatkozásában is.

A Ptk. 649. § (1) bekezdés c) pontja alapján érvénytelen a végrendeleti rendelkezés, ha az örökhagyót valaki jogellenes fenyegetéssel vagy tisztességtelen befolyással bírta rá az intézkedésre feltéve, hogy az örökhagyó a rendelkezést különben nem tette volna meg.

Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy e körben II. rendű felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség, a rendelkezésre álló peradatok azonban a tisztességtelen befolyással való rábírást nem támasztották alá, azt dr. **F.T.Cs.** okiratszerkesztő ügyvéd, illetve **P.Zs.** tanúk nyilatkozata sem igazolta, tisztességtelen befolyásról egyéb peradatok sem tanúskodtak. Mindemellett II. rendű felperes a tisztességtelen befolyásolás tényét immáron maga sem állítja.

Pusztán II. rendű felperesi fellebbezése kapcsán utal arra az ítéletábra, hogy az érvénytelenségi okoknak a szerződés megkötésekor kell fennállnia, az öröklési szerződés esetén pedig a szolgáltatás jellegéből eredően a szerződés megkötésekor nem lehet megállapítani, hogy ezt az örökösnek milyen időintervallumon keresztül milyen mennyiségben kell nyújtania, így azon érvelés miszerint az alperes „16-17 nap vélelmezett teljesítéssel nagy értékű vagyont szerzett”, jogilag nem értékelhető.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság mindenben helytálló ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta és az alaptalanul fellebbező I-II. rendű felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes javára, a 32/2003. (VIII.22.) IM számú rendelet 3. § (5) bekezdése alapján meghatározott perköltség megfizetésére kötelezte.

Mivel I. és II. rendű felperesek teljes személyes költségmentesség kedvezményében részesültek, a 6/1986. (VI.26.) IM számú rendelet 14. §-a szerint a le nem rótt illetéket az állam viseli. Az ítéletábra a II. rendű felperest képviselő pártfogó ügyvédi munkadíj viseléséről a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2014. október 14.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:
Utasi Ferencné
írnok